

Софийски университет „Св. Климент Охридски“ - София
СПЕЦИАЛНОСТ „ИСТОРИЯ“, ЗАДНО ОБУЧЕНИЕ

РЕФЕРАТ

по дисциплина:

УВОД В ИСТОРИЧЕСКОТО ПОЗНАНИЕ

тема: Времето и пространството

Изготвил:

Красимир Данаилов Донев
Фак. № 2394

Проверил:

Доц. д-р
Румен Донков

София - 2012 г.

Времето и пространството

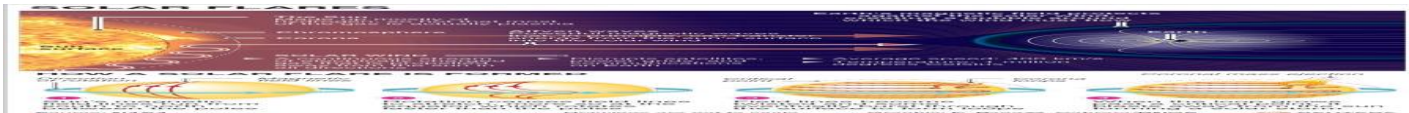

Съдържание:

- 1. Сътворението на Вселената*
- 2. Нашето съществуване*
- 3. Безкрайността*
- 4. Раждането на звездите*
- 5. Слънцето - нашата енергия*
- 6. Слънчевата система*
- 7. Вътрешните планети*
- 8. Луната - земният придружител*
- 9. Земята*
- 10. Светът през вековете и първите цивилизации в древността*

Времето и пространството има широк научен капацитет, то почва от сътворението на вселената обхваща широка научна вселенска научна литература. Знанието за вселената е отговора за сътворението на планетите, звездите и най-вече отговора. Как се е сътворила нашата планета наречена с общото название: Земя...?

София - 2012 г.

1. Сътворението на Вселената

Първо е бил хаоса на вечната тъмнина на безкрайната пустош. Големия взрив създал вселенската безкрайна повърхнина на вселеския безкраен път на вечната безкрайна последователност. Големия взрив се образувал от две отрицателни енергии на тъмния мрачен тъмен мрак. Тия две течения на отрицателна енергия се сблъскали и от техния удар се образувал големия взрив, а той от своя страна сътворил вселената. Енергийне източници на тези две отрицателни енергии се крие в черните дупки пълни с отрицателна енергия и другото течение се крие в мрака на вселенската пустош наречен безкрайния път на безкрайната черна пустош на мрачния път на безкрайния студен вселенски път на пространството, взрива се образувал от тяхната вражда за пълновластие на мрачната пустош, но от връждата между минус и минус се образувал плюса. Защото минусовите енергийни източници носили в себе си отрицателни енергии, като минусови и отрицателни енергийни безкрайни потоци на отрицателна енергийна енергия.

Вселената се състои от неизброими звезди, планети, галактики и преди всичко - от невъобразимо голямо пространство.

2. Нашето съществуване

Как изглежда цялата вселена? Как е създадена и как се е развила? Отговори на тези въпроси се опитва да даде космологията. Единственият наличен източник на информация е лъчението (светлина или енергия), която достига до Земята през космическото пространство и което излъчват обектите във вселената. На основата на тази информация човешките същества използват своите интелект и разум, за да разработят модели на света. Тези модели, разбира се, могат да бъдат променяни вследствие на нови открития, а и смятаното за вярно днес може да бъде разглеждано като погрешно утре. Според теорията за Големия взрив в началото цялата вселена е била по-малка от грахово зърно. Според наблюдения на най-старите звезди и според модела на Големия взрив възрастта на вселената е приблизително 14 милиарда години. Всичко, включително времето и пространството, е възникнало вследствие на мигновено космическо разширяване. Материята е разпределена равномерно из цялата вселена. Остатъчната топлина от Големия взрив може да бъде измерена навсякъде в космическото пространство.

3. Безкрайността

Още в ранните етапи на развитието на вселената се образуват първите химични елементи. След това започват да придобиват своя облик звездите, галактиките и смейващо големи космически структури. Няколко минути след Големия взрив протоните и неутроните се сливат в леки атомни ядра. Около 380 хиляди години по-късно тези атомни ядра започват да улавят електрони и да образуват атоми. Възникват първите химични елементи водород, хелий и литий. Лъчението и материята вече оказват по-слабо влияние едно на друго и лъчението се разширява свободно, вселената става прозрачна. С увеличаващото се разширяване на пространството вълните на лъчението се разтеглят и енергията им намалява. В онези тъмни епохи приобладаващата форма на материята са газовете, тъй като все още няма излъчващи светлина звезди. Галактики - Галактиките са огромни въртящи се колекции от звезди, газове и прах, а между тези съставки има значително количество празно пространство.

4. Раждането на звездите

Звездите се образуват в масивни мъглявини от газове и прах, които се свиват от собствените си гравитационни сили и стават на топки от газ. Те се различават по маса, цвят и яркост, но използват един и същ енергиен източник ядрения синтез. Космическите „развъдници“ на звездите се намират сред облаци, съставени предимно от водороден газ, като например мъглявината Орион. Въпреки високата си плътност тя има червеникав вид с мозайка от тъмни области, където прахта поглъща светлината от звездите и така не ѝ позволява да премине отвъд. Ако една мъглявина има достатъчно голяма маса, тя постепенно се свива под собственото си тегло. Гиганти и джуджета - Звездите се отличават една от друга по своята маса, размери и температура. Последната фаза от цикъла на живота на една звезда може да бъде бурна. Звездите с твърде висока маса се издуват и дори експлодират. Често единственото, което остава след разсейването на звездите, са странни небесни тела.

5. Слънцето - нашата енергия

Слънцето е не просто център на Слънчевата ни система, то е и център на живота. Подобно на гигантска електрическа централа то снабдява Земята със светлина и топлина. Като всички звезди, Слънцето представлява сфера от горещи газове. Диаметърът му е 109

пъти по-голям от този на Земята. Макар и съставено предимно от водород. Слънцето съдържа и малки количества хелий и различни други тежки елементи.

Млечният път - При ясно нощно небе бледата млечнобяла светеща ивица на Млечния път пресича небето със своите нежни очертания, разкривайки симетрията на галактиката на Земята. Неизброими звезди, далеч една от друга, заедно с облаци от газ и прах, подредени в опашките на спирала, обикалят около центъра на галактиката Млечен път. Съвкупността на светлините им може да се наблюдава от Земята.

6. Слънчевата система

Земята и много други небесни тела обикалят в орбита около Слънцето подобно на космическа въртележка. Ясно, че щом са открити планети и около други звезди, нашата Слънчева система не е уникален случай във вселената. Въпросът за това, дали останалите слънчеви системи съдържат живот, все още остава неразрешен. Слънчевата система представлява оазис във вселената, защото осигурява на човешките същества животоподдържащ дом сред негостоприемната шир на пространството.

Слънцето и всичко небесни тела принадлежат на Слънчевата система. В тях влизат планетите и техните луни, планетите и други дори още по-малки небесни тела.

Гравитационната сила на Слънцето задържа планетите в елипсовидни орбити около Слънцето. Във Вселената се наблюдават огромни дискове от газ и прах, от които произхождат планетните системи. Трудно е да се открият планетите около далечните звезди, но търсенето продължава.

7. Вътрешните планети

Повърхностите на Меркурий, Венера, Земята и Марс са ясно различни главно поради разликите в размерите им и отдалечеността им от Слънцето, Единствено Земята е обитаема. Отляви надясно: Сравнение между Венера, Земята и Марс. Вътрешните планети имат скалисти повърхности и изключително отличаващи се атмосфери. Само Земята предлага подходяща за живеене околна среда с годен за дишане въздух и неизчерпаема вода в течна състояние. Меркурий и Венера са крайно горещи - Меркурий заради близостта си до Слънцето, а Венера заради своята подобна на парник атмосфера. Марс е почти обитаем, въпреки че атмосферата му от въглероден диоксид е много

разредена. За разлика от Меркурий и Венера, около Земята и Марс обикалят в орбита спътници. Макар с големина едва наполовина на Земята, Марс притежава най-сходната на нашата планета повърхност в цялата Слънчева система. Не е ясно дали има - или някога е имало - живот на Марс.

8. Луната - земният придружител

Луната се върти около Земята на разстояние 384 000 км. Няма друго небесно тяло, толкова близко до нашата планета за продължителен период от време или така добре изследвано, като Луната. В сравнение с другите планети от Слънчевата система, погледнато пропорционално спрямо собствените и размери. Земята притежава най-голямата луна. Луният диаметър е около 3480 км и се равнява на около 25% от земния. Вследствие на това Земята и Луната понякога са наричани двойни планети. Масата на Луната обаче не е достатъчно голяма, за да задържи значима обвивка от газове. В резултат температурата и варира между 130 С на осветената страна и минус 160 С - на тъмната.

9. Земята

След Големия взрив преди 14 милиарда години изминават около 9 милиарда години преди да се развие нашата Слънчева система. Раждането на Слънцето преди около 4,6 милиарда години довежда до създаваща отговори на въпросите за сегашната ѝ форма и многобройни геоложки явления. Тя обяснява например вътрешната структура на Земята, образуването на атмосферата и магнитното поле, обгръщащо Земята, както и произхожда на океаните и континентите. Раждането на земята - земята придобива сегашната си форма за приблизително 50 милиона години - кратък миг в сравнение с възрастта ѝ от 4,55 милиарда години. Геоложките условия днес са отражение на онези от миналото. След раждането си голям брой небесни тела поемат по своя път около младото Слънце. Тези планетни предшественици, известни като планетезимали, варират по своите размери от няколко милиметра до няколко стотици километра. Те се сблъскват помежду си и или се разбиват на по-малки парчета, или с помощта на слънчевата топлина се слетват в по-големи обекти. С течение на милиони години някои от тези постоянно нарастващи топки материя придобиват определена маса, а оттам и гравитация, и започват да обикалят в устойчива траектория около Слънцето. Един от тези спътници, или протопланети, е Земята. След образуването на Земята преди 4,55 милиарда години изминават около 500 милиона години, преди да се появят атмосферата, океаните и континентите.

10. Светът през вековете и първите цивилизации в древността

Във времето и пространството през вековете се развивала и човешката културна история. Тя се простира през вековете от първоначалното възникване на езика в праисторическите времена до все по-засилващата се тенденция към глобализиране днес. Отначало културата служи главно за спойка, която да обединява общностните групи в стремежа им да оцелеят. С възникването на първите уседнали общности се забелязват ясни доказателства за засилена политическа организация, както лични и от египетските пирамиди. Класическата епоха формира основата на Ренесанса, той на свой ред проправя пътя към оспорването на социалните и политическите устои през Просвещението, което от своя страна пък се отразява по очевиден начин на възприятието ни за съвременните форми на управление. При започване да виждаме кристално ясно взаимовръзките между минало и настояще, но това ни помага и да разберем по-добре различните култури на съвременния свят, границите между които избледняват все повече вследствие на глобализацията и мощните средства за комуникация.

Първата империя на земята се смята древният му(мю) или Лемурия (Ancient Mu or Lemuria) - на гигантски континент известен като му или Лемурия Абориген Аборигены Абориген.

Първата цивилизация се появила преди 78000 години съществувала 52000 била разрушена от земетресения и смяна на полюсите преди около 26000 години или приблизително през 24000 г.пр.н.е.

Древната Атлантида (Ancient Atlantis| след като континентът му/потъва., тя изчесва. Буди възхищение със своите развиващи се технологии и тайни уреди за полети, около земята и не чак толкова земен произход.

